

המנוח הגאון רבי יעקב יצחק רובין

ספר
זָהָר
תְּקִדוֹשׁ

עם באור
תְּקִתָּר וְהַכְּבוֹד

עֵינֵי יְקָבִיבֵל מִן שְׂמֵי הַשָּׁמַיִם

מִיָּד רֵשֵׁת הַמַּלְאָכִים

מאמר לפרשת בשלח

בהוצאת ישיבת "אביר יעקב"
מוסדות "אור מאיר שמחה" נהריה
על שם נ"ק אדמו"ר רבי מאיר אביחצירא זיע"א

מהדורת קרן שלום ברמה

ביאור ענין מי מרה

קכד: **רְבִי אֶלְעָזָר פָּתַח וְאָמַר, 'וַיָּבֵאוּ מִרְתָּהּ וְלֹא יָכְלוּ לְשַׁתּוֹת מִיָּם מִמֶּנָּה בִּי מְרִים הֵם' (שמות טו כג), הָא אִוְקְמוּהָ. אָמַר, תְּוֹהֵנָא אִיךְ בְּנֵי עֲלָמָא לֹא מְסַתְפְּלִין וְלֹא מְשַׁתְּדְּלִין בְּמַלְיִן דְּאִוְרִייתָא, הֵכָא אִית לְאִסְתְּפְּלָא, אֲמַאי פְּתִיב הֵכָא (שם פסוק כה) 'שָׁם שָׁם לֹא חָק וּמְשַׁפֵּט וְשָׁם נִסְחָו'. אֲבָל וְדַאי רְזָא דְמַלְיָה, דְּהֵכָא עַל מֵיָא תְּהָ, בְּגִין דְּמַצְרָאֵי הִוּוּ**

הַפְּתָר וְהַפְּכוּד

במאמר זה ביאר סוד ענין 'מי מרה' שבתחילה היו מרים וה' אמר למשה להשליך עץ למים ונמתקו, שענינו הוא לבדוק ולהוכיח את קדושת ישראל שלא חטאו במצרים עם המצריים, ובדקם במים אלו כמו שהכהן בודק את הסוטה במי המרים, ונמצאו טהורים וקדושים וראויה שכינה שתשרה עליהם.

להתבונן ולעיין בפרשה זו של מי מרה, **אֲמַאי פְּתִיב הֵכָא** - למה כתוב כאן בסוף הפרשה את הפסוק **'שָׁם שָׁם לֹא חָק וּמְשַׁפֵּט וְשָׁם נִסְחָו'** - שענינו בפשוטו כמו שביארו חז"ל (סנהדרין נה) שנצטוו במרה על השבת ודינין, ולביאר זה אינו קשור עם הענין הקודם של מי מרה ולא לענין שנזכר אחריו שנסעו משם לאילימה, והיה לו לאומרו פרשה בפני עצמה ולא אחר ענין מי מרה.¹

אֲבָל וְדַאי רְזָא דְמַלְיָה - אבל ודאי סוד הדבר, **דְּהֵכָא עַל מֵיָא תְּהָ הוּוּ** - שכאן על ענין המים נאמר פסוק זה, וכמו שמבאר והולך. **בְּגִין דְּמַצְרָאֵי הִוּוּ**

רְבִי אֶלְעָזָר פָּתַח וְאָמַר - לדרוש את הפסוקים (שמות טו כג, כה) בענין מי מרה **'וַיָּבֵאוּ מִרְתָּהּ וְלֹא יָכְלוּ לְשַׁתּוֹת מִיָּם מִמֶּנָּה פִּי מְרִים הֵם וגו', וַיִּצְעַק אֶל ה' וַיֹּרְהוּ ה' עֵץ וַיִּשְׁלַף אֶל הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם שָׁם שָׁם לֹא חָק וּמְשַׁפֵּט וְשָׁם נִסְחָו',** ואמר **הָא אִוְקְמוּהָ** - הרי העמידו וביארו פרשה זו במקום אחר.² ורבי אלעזר בא לפרשו באופן אחר, והקדים **וְאָמַר, תְּוֹהֵנָא אִיךְ בְּנֵי עֲלָמָא לֹא מְסַתְפְּלִין וְלֹא מְשַׁתְּדְּלִין בְּמַלְיִן דְּאִוְרִייתָא** - תמה אני איך בני העולם לא מתבוננים ולא משתדלים לעסוק בדברי התורה, וכן **הֵכָא אִית לְאִסְתְּפְּלָא** - כאן יש

בדיקת קדושת ישראל במי מרה³

מקורות וצייונים

ד. רמ"ק, וראה עוד ברמ"ז שביאר שהוקשה לרבי אלעזר על דרשת חז"ל שנצטוו בכמה מצוות במרה למה כתוב בפסוק **'שָׁם שָׁם לֹא חָק וּמְשַׁפֵּט'** מה השייכות לציונים אלו דוקא שם, ועוד מה הביאור של הפסוק **'שָׁם נִסְחָו'** שנראה שרק שם נסה אותם, ואם כפירוש המפרשים (רש"י שם) ששם ניסה ה' את ישראל את קשי ערפם [שלא בקשו בלשון יפה אלא התלוננו], הלא גם בים אמרו קשה מזה (שמות יד יא) **'מָה זֹאת עֲשִׂית לָנוּ'**, וגם בים עצמו כתוב (תהלים קו ז) **'זִימְרוּ עַל יַם בַּיִם סוּף'**, ואמרו רז"ל (שמו"ר כד א) שנתלוננו על עסקי הים, מפני שבתחילה [לא] יבש הטיט של תחתית הים.

א. כתב מהרח"ו שהסמיכו כאן את מאמר זה של רבי אלעזר [אף שעוסק בביאור ענין מי מרה] כיון שהוא מכלל ענין הסוטה ששתו שם מי המרים ובדקם וכמו שמבאר והולך.

ב. זוהר בהעלותך (קנ. ברע"ט), וראה בגמרא סנהדרין ובמכילתא שהובאו להלן.

ג. ח"ל הגמרא שם: והתניא עשר מצוות נצטוו ישראל במרה, שבע שקיבלו עליהן בני נח, והוסיפו עליהן דינין ושבת וכיבוד אב ואם, דינין דכתיב (שמות טו כה) **'שָׁם שָׁם לֹא חָק וּמְשַׁפֵּט'**, שבת וכיבוד אב ואם דכתיב (ויברים טו יב, טו) **'כֹּאשֶׁר צִוְּךָ ה' אֱלֹהֶיךָ'**, ואמר רב יהודה כאשר צוך במרה, ע"כ. וכעין זה במכילתא (פרשת ויסע פרשה א).

אמרי, דבנניהו ד'ישראל' הוּו מְנִיָּהּ, וְהוּו בְּמָה בְּיִשְׂרָאֵל דְּחֻשְׁדִּין
לְאַנְתְּתִיָּהּ בְּדָא, עַד דְּקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא מְטָא לֹון לְהָא אֲתָר,
וּבְעֵי לְמַבְדַּק לֹון.

מָה בְּתִיב 'וַיִּבְאוּ מֶרְתָּה' וְגו', 'וַיִּצְעַק אֵל יְהוָה' וְגו' (שם). אָמַר קוּדְשָׁא
בְּרוּךְ הוּא לְמִשְׁהָ, מִשְׁהָ מָה אֵת בְּעֵי, הָא בְּמָה חֲבִילִין קִימִין
גְּבִיּוּבוּ הָכָא, וְאַנָּא בְּעֵינָא לְמַבְדַּק הָכָא נְשִׂיָּהוּן דְּיִשְׂרָאֵל, בְּתוּב
שְׁמָא קְדִישָׁא, וְרַמְי לְמִיָּא, וַיִּבְדְּקוּן בְּלָהוּן נְשֵׁי וְגוּבְרִין, וְלֹא יִשְׁתָּאֵר

הַבְּתָר וְהַכְּבוֹד

בפסוק, וַיִּבְאוּ מֶרְתָּה וְלֹא יָקְלוּ לְשִׁתָּת מִיָּם
מִמֶּרָה כִּי מָרִים הֵם וְגו', וַיִּצְעַק אֵל יְהוָה
וַיִּנְרְהוּ ה' עַץ וַיִּשְׁלַף אֶל הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם
וְגו', אָמַר קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא לְמִשְׁהָ -
אמר הקדוש ברוך למשה, מִשְׁהָ מָה אֵת בְּעֵי
- משה מה אתה רוצה במה שאתה צועק אלי,
הָא בְּמָה חֲבִילִין קִימִין גְּבִיּוּבוּ הָכָא - הרי
כמה חבורות של מקטרגים עומדים עליכם כאן,
לקטרג עליכם על קדושת זרעכם ואומרים שבני
ובנות ישראל נטמאו במצרים, וְאַנָּא בְּעֵינָא
לְמַבְדַּק הָכָא נְשִׂיָּהוּן דְּיִשְׂרָאֵל - ואני רוצה
לבדוק כאן את נשותיהם של ישראל במים
המרים האלו, ולכך כְּתוּב שְׁמָא קְדִישָׁא -
כתוב את השם הקדוש שהוא שם הוי"ה, וְרַמְי
לְמִיָּא - ותשליך לתוך המים, ותמחוק את
השם במים, וַיִּבְדְּקוּן בְּלָהוּן נְשֵׁי וְגוּבְרִין -
ויבדקו כולם הנשים והגברים, וְלֹא יִשְׁתָּאֵר

אמרי - כיון שהמצריים היו אומרים, דבנניהו
ד'ישראל' הוּו מְנִיָּהּ - שבניהם של ישראל
היו מהם, והיינו שהבנים שילדו נשות ישראל
אינם מאביהם אלא מהמצריים, והיינו
שהמקטרגים והקליפות היו תובעים שאין
ראויים ישראל שתשרה שכינה עליהם כיון
שהם פסולים, וְהוּו בְּמָה בְּיִשְׂרָאֵל
דְּחֻשְׁדִּין לְאַנְתְּתִיָּהּ בְּדָא - והיו כמה
בישראל שחושדים את נשותיהם בזה, עַד
דְּקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא מְטָא לֹון לְהָא
אֲתָר - עד שהקדוש ברוך הוא הביא אותם
למקום הזה שנקרא מרה, וּבְעֵי לְמַבְדַּק לֹון
- רוצה לבדוק אותם ולהסיר מהם את השם
רע הזה.

ובמאר שבמרה רצה ה' לבדוקם ולהסיר את קטרוג מצרים,
לכך אמר למשה להשקותם כסוטה.

ואומר רבי אלעזר מָה בְּתִיב - מה כתוב

בדיקת
ישראל
במי מרה

מְקוּרֹות וְצִוּוּיִם

על שינוי הטבע הנעשה שם, אבל בתחילה לא היה נקרא כן, ולכן
'וילוני' ואמרו 'מה נשתה' רוצה לומר אם כן יהיה בכל המקומות
שיתהפכו המים למרים מה נשתה, ועל כן 'ויצעק משה', כי לא ידע
טעם הדבר עד שאמר לו [הקב"ה] 'כמה חבילין' וכו', ע"כ.
ז. רמ"ז דמשק אליעזר וקרני אור [וכן ביאר הרמ"ק לעיל].
ח. מהר"ח ודמשק אליעזר. וראה להלן שהיה כותב שתי שמות אחד
ישר ואחד למפרע כמו בסוטה כמבואר במאמר הקודם.

ט. רמ"ק.

י. כתב הרמ"ק וז"ל: תימה מה ענין בדיקה זו, אם לייחסם שלא
היו מזרע מצריים, אם כן הבנים שלא חטאו, אלא שהיו במשל
מוני הבית על בת ישראל שהולד בעצמו פגום אמנם הוא אינו
חייב מיתה כדי שיבדק כסוטה, במה היה ניכר, וכיוצא בזה

ח. רמ"ק. וז"ל הרמ"ק: 'בגין דמצראי [הוּו אמרי] וכו'. תימה וכי
מצרים יודעין ענין הנסיון, ואף [אם] ידעוהו [האם] יאמינו בו, אמנם
הכוונה על תביעת הקליפות שהיו אומרות אין ישראל ראויים
שתשרה שכינה ביניהם שמא הם בני זנונים, והוּו [מת] שאמר [ה']
למשה 'כמה חבילין קיימי גביכון' שהם שוטני הדון, ע"כ. וכן ביארו
הרמ"ז והקרני אור להלן.

ז. כתב הרמ"ז: אמרו במכילתא (בשלה פרשה א) הובא בילקוט
פרשת בשלה (רמז רנו) 'רבי יהושע אמר מרים היו לפי שעה
ונמתקין, רוצה לומר שלא היו מרים מטבעם אלא לפי שעה, ואחר
כך כשנמתקו נשאר מתוקים כטבעם, וזהו אצלי מה שכתוב 'ולא
יכלו לשתות' וכו', כלומר הם דוקא לא יכלו לשתות מים, מה שלא
עלה על לב אדם אשר עבר שם, 'על כן קרא שמה מרה' פירוש

לַעֲזוֹ עַל בְּנֵי, וְעַד דִּיבְדַקוּן כָּלֵהוּ הָכָא, לֹא אֲשַׁרִי שְׁמִי עַל־יְהוָה, מִיָּד
'וַיִּזְרְהוּ יְהוָה עֵינַי וַיִּשְׁלַךְ אֶל הַמַּיִם' (שם), דָּא שְׁמָא קְדִישָׁא, תְּהוּא
דְּהָהּ בּוֹתַב כְּהֵנָּא לְמַבְדַּק נְשִׁיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, כְּדוּן 'שָׁם שָׁם לֹא חַק
וּמִשְׁפָּט וְשָׁם נִסְהוּ'.

הַבְּתָר וְהַבְּבוֹד

לַעֲזוֹ עַל בְּנֵי - ולא ישאר שם רע על בני,
וְעַד דִּיבְדַקוּן כָּלֵהוּ הָכָא - ועד שיבדקו
כולם כאן במים אלו, **לֹא אֲשַׁרִי שְׁמִי**
עַל־יְהוָה - לא אשרה את שמי עליהם. **מִיָּד** -
כתוב בפסוק **'וַיִּזְרְהוּ יְהוָה עֵינַי וַיִּשְׁלַךְ אֶל**
הַמַּיִם', והעץ הזה שהורה לו להשליך למים
דָּא שְׁמָא קְדִישָׁא - זהו השם הקדוש,
הוּא דְּהָהּ בּוֹתַב כְּהֵנָּא לְמַבְדַּק נְשִׁיהוֹן

במגילת הסוטה לבדוק את נשותיהם של
ישראל, שהם שתי שמות, השם ביושר יהו"ה
והשם למפרע בסדר צירוף הוי"ה^א, **כְּדוּן** - אז
על זה נאמר **'שָׁם שָׁם לֹא חַק וּמִשְׁפָּט**
וְשָׁם נִסְהוּ' - ששם נסה ובדק אותם במי
המרים כמו הסוטה והסיר הקטרוג על ידי
שבירר קדושתם^ב.

מְקוֹרוֹת וְצִיּוּנִים

ל', סך הכל ק"ס כמנין 'ענין', [וכן ביאר בהגהות המרצ"א מדינבן].
וכתב עוד מהרח"ו שיותר נראה אמיתי שכיון שהיה כתוב שתי שמות
לסוטה יש להכות שני שמות אלו, דהיינו שתכה הווי"ה הראשונה
באופן זה, אות י' באות ה' ועולה נ', וכן אות ו' באות ה' ועולה ל',
סך הכל עולה פ', וכן תכה בהווי"ה השניה, ושניהם יחד עולים ק"ס
כמנין 'ענין'. ועוד כתב מהרח"ו שאפשר לפרש עוד שכיון שהיה כתוב
שם הוי"ה, וסתם 'ענין' הוא בתפארת [-זעיר אנפין] שנקרא 'ענין
החיים' והוא מקום שם הוי"ה, לכך אמר ה' למשה שישליך 'ענין' למים.
וראה במקדש מלך שהביא רק את ההכאה שעולה 'ענין' ולא ביאר
איזה שם כתב משה [ואולי כונתו כמהרח"ו שכתב ממש את השמות
כסוטה ורק הוביא את הרמזו שההכאה עולה 'ענין', וכן נראה בדברי
הדמשק אליעזר שהביא דברי המקדש מלך וגם ביאר כמהרח"ו שהיה
כתוב את שתי השמות ישר ולמפרע]. וראה ברמ"ק שכתב הכאה
באופן אחר ורמזו עוד באופן אחר על ה'ענין', וכתב כי על השם הזה
אמר 'וירדה ה' ענין' והשליכו למים [וגם בדבריו אפשר שכונתו
כמהרח"ו שכתב כסוטה אלא שרמזו את שם הווי"ה במלת 'ענין'].
וראה באספקלריא המאירה עוד אופן לרמזו בשמות הווי"ה על
ה'ענין'.

והגר"א (בספר ליקוטי הגר"א במאמר זה יפיל, מו ע"ב ווארשא תרמ"ט)
כתב דהוי ב' מיני הכאות, האחד בשם הווי"ה ביושר שהוא סוד
'ענין החיים', ובו היתה ההכאה שאות ה' מכה בג' אותיות הווי"ה,
וההכאה השניה בשם הווי"ה למפרע שהוא סוד 'ענין הדעת טוב
ורע' (בראשית ב ט), ובו היתה ההכאה שכל אות היתה מכה
בחברתה, ועיין שם עוד מה שכתב בסוד ענין זה.
יב. וראה להלן שהובא מהרמ"ק ומהרח"ו ביאור 'חק' ומשפטי'
שזכרו בפסוק.

הבנות, ועוד אם לא קדמה להן קנינו וסתירה למה ימיתו על
ידי המים, וכבר היה אפשר לזה לתרץ שמי שחטא[ה] אף שלא
קינא לה בעלה תמות כיון שחטאה, אמנם [עדיון] קשה בדיקה
לאנשים למה, שהרי אין בדיקת מי סוטה אלא לנשים, וגם לזאת
עצמה נזכר לתרץ כי אין המים בודקים בנשים אם לא היו
האנשים נקים מעוון [כמבואר בסוטה מ:]], לכך נבדקו הם כדי
שיבדקו הנה [-הנשים], האמנם היותר מסתבר בזה [ויתורין גם
השאלה על הבנים] כי היה ענין בדיקה זו לא ממש שימותו,
אמנם יתגלו בהם סימנים ידועים כדי שיוכר בהם אם כשרים
ואם לאו, ואחר שנבדקו הבנים ואמותם ואביהם הכל נתייחסו,
הבנים שהם כשרים, והאבות שלא חטאו וכן אמותם, ובדיקה זו
אינו ממש כבדיקת הסוטה בכל תנאיה, כי בדיקה זו אל הבנים
בעצמם אם מישראל הם, ועל ידי זה נודע בן שלומית בת דברי
[כמבואר במדרש ויק' לב ד, תנחומא אמרו פרק כד] שאמו ובנה
נודעו ונכרו בסימנים ידועים, ולא שתהיה הבדיקה ממש להמית,
ע"כ.

יא. כן ביאר מהרח"ו שמושה כתב את שתי השמות שכותב הכהן
לסוטה ביושר ולמפרע כמבואר במאמר הקודם [וביארנו לפי מהרח"ו
והרמ"ז לעיל שאלו הם שתי השמות שהיה כותב הכהן במגילת
סוטה, וראה בהוספה בסוף הספר שהובאו כל שיטות המפרשים
באופן כתיבת השמות במגילת סוטה]. וכן נראה בדברי הדמשק
אליעזר והגהות מהרצ"א מדינבן. וכתב מהרח"ו בביאור הראשון שכיון
שהיה כתוב שם הווי"ה לכך אמר ה' למשה שישליך 'ענין' למים המרים,
כי שם הווי"ה רמזו במלה 'ענין' באופן זה, תכה [-תכפיל] אות י' באות
ה' [-ראשונה] ועולה נ', וכן תכה להיפך אות ה' באות י' ועולה נ',
וכן אות ו' באות ה' [-אחרונה] ועולה ל', וכן אות ה' באות ו' ועולה

**וְאִי תִּמְא נְשִׂיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל יָאוּת, אֵינּוֹן אַמְאִי. אֲלֵא אֹף אֵינּוֹן
בְּעֵינֵי, דְּלֵא אַסְתָּאבוּ בְּנְשִׂיהוֹן דְּמַצְרָאִי, וְנְשִׂיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל לֵא
אַסְתָּאבוּ בְּמַצְרָאִי, כָּל אֵינּוֹן שְׁנִין דְּהוּוּ בִּינֵיהוּ, וְכִלְהוּ נִפְקוּ גּוּבְרִין
קב. וְנִקְבִּין זְכָאִין, וְאַשְׁתַּכְּחוּ זְרַעָא דְּיִשְׂרָאֵל קְדִישִׁין זְכָאִין, כְּדִין קוּדְשָׁא
כְּרִיד הוּא אֲשֵׁרִי שְׁמִיה בִּינֵיהוּ, וְעַל דָּא עַל מִיָּא וּדְאִי, 'שָׁם שָׁם
לֹ חַק וּמִשְׁפָּט וְשָׁם נִסְהוּ'.**

הַבְּתָר וְהַכְּבוֹד

קדושים וטהורים, שלא נטמאו במצרים, וכשראו ענין זה המקטרגים לא קטרגו עוד על ישראל כלל, כד"ל, כְּדִין קוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא אֲשֵׁרִי שְׁמִיה בִּינֵיהוּ - אז הקדוש ברוך הוא השרה שמו ביניהם, וְעַל דָּא - ועל כן, עַל מִיָּא וּדְאִי - על בדיקה זו במים בודאי נאמר 'שָׁם שָׁם לֹ חַק וּמִשְׁפָּט וְשָׁם נִסְהוּ', שעל ידי השם הקדוש והמים נסה ובדק אותם כסוטה, והתבאר בזה הפסוק שבמרה שָׁם לישראל 'חוק ומשפט' כי ה'משפט' הוא התפארת [זעיר אנפין] שנקרא הוי"ה, ואת שם זה השליך לתוך המים הנקראים 'חוק' שהם במלכות הנקראת 'חוקה', ועל ידי כך 'שם נסהו' שבדקם והוכיח קדושתם¹⁰.

ומבאר רבי אלעזר שכשם שנבדקו ישראל במי מרה על ידי שהשליך את השם לתוכם,

אחר שביאר שה' אמר למשה להשקותם כסוטה. מבאר את הצורך להשקות גם את האנשים.

וְאִי תִּמְא נְשִׂיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל יָאוּת - ואם תאמר נשותיהם של ישראל ראוי הוא מה שבדקם כדוגמת הסוטה שבודקים אותה, אבל **אֵינּוֹן אַמְאִי** - את הגברים למה בדקם, **אֲלֵא אֹף אֵינּוֹן בְּעֵינֵי** - אלא אף הגברים היו צריכים בדיקה, **דְּלֵא אַסְתָּאבוּ בְּנְשִׂיהוֹן דְּמַצְרָאִי** - שלא נטמאו בנשותיהם של המצריים, **וְנְשִׂיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל לֵא אַסְתָּאבוּ בְּמַצְרָאִי** - וכן נשותיהם של ישראל היו צריכות בדיקה שלא נטמאו עם הגברים המצריים, **כָּל אֵינּוֹן שְׁנִין דְּהוּוּ בִּינֵיהוּ** - כל אותם השנים שהיו ביניהם, **וְכִלְהוּ נִפְקוּ גּוּבְרִין וְנִקְבִּין זְכָאִין** - וכולם יצאו טהורים הגברים והנקבות, **וְאַשְׁתַּכְּחוּ זְרַעָא דְּיִשְׂרָאֵל קְדִישִׁין זְכָאִין** - ונמצא הזרע של ישראל

כל ישראל נמצאו טהורים בבדיקתם

מקורות וציטוטים

וחוקים לכל הנבילים, וחוקות וחוקים הוא מורה על זיווג שניהם, והחילוק שבין 'חקות' ו'חקים' הוא כי 'חקות' עיקרה מלכות ונכלל בה היסוד, ו'חוקים' העיקר יסוד ונכלל בו המלכות. וכן נמצא שזה לשון זכר וזה לשון נקבה, ע"כ. וראה עוד בזה בחוקותי (לעיל ק"ג) וברמ"ק שם בענין זה של חק ומשפט.

וכעין זה כתב הרמ"ק, וז"ל: ואפשר דמפרש 'חק ומשפט' 'מים' ו'שם' הוי"ה, 'שם' הוי"ה ודאי שהוא 'משפט' דהיינו תפארת, 'חוק' הוא 'מים' דהכי כתיב (איוב כו ז) [בחוק] [חוק] חג על פני מים' וכיוצא רבים. וראה בפרדס רימונים (שער כג פרק יג ערך משפט) שהתפארת נקרא 'משפט', ועי"ש מה שביאר בזה.

יג. כתב האספקלריא המאירה שצ"ל: 'אינון גוברים אמאי'. ד. רמ"ק.

פו. מהר"ו. וז"ל: ונודע כי הוא [שם הוי"ה שהוא התפארת] נקרא 'משפט', והמים נקראים 'חוק' שהם במלכות הנקראת 'חוקה' 'ים המלח' כאשר נבאר ב"ה, והיינו אומרו 'שם שם לו חוק ומשפט' הם המים והעין, ובה נסהו, ע"כ. וביאור דבריו שהמים שנקראים 'חוק' נמצאים בים' שהוא המלכות, והמלכות נקראת 'חוקה' [ומה שהזכיר ים המלח ביאר דבריו (להלן קב).] שנקראת 'ים המלח' כשהמים מרים מחמת כשהדין הקשה והקליפות נמשכים לעולם. וראה בפרדס רימונים (שער כג פרק ח ערך חק ועיר חקה) שהיסוד נקרא 'חוק' והמלכות 'חוקה', כי היסוד והמלכות הם המגבילים

ה

הזֶהָר

פְּרִשְׁת נִשְׂא קִבְה עִ"א

סָפֵר

אֹנֶף הֶכָא בְּמִיָּא בְּדִיק בְּהִנָּא לְאַתְתָּא, וּבִשְׂמָא קִדְיִשָּׂא.

הַכְּתָר וְהַכְּבוֹד

אֹנֶף הֶכָא בְּמִיָּא בְּדִיק פְּהִנָּא לְאַתְתָּא הִכְהוּן אֶת הָאִשָּׁה עַל יְדֵי הַמִּים וְהֵשֵׁם וּבִשְׂמָא קִדְיִשָּׂא - אֵף כֵּאֵן בְּסוּטָה בּוֹדֵק הַקְּדוּשׁ.¹³

מְקוֹרוֹת וְצִוּוּנִים

מ. עפ"י הרמ"ק.

נפשי
צמאה
לדעת

כל רז סודך

ויחי אור, יהי רז
א"ר ו"ל"ז דב"ר אהרן רובא
(זוהר חדש, ח:)

זוהר הקדוש המבואר < עם פירוש "הכתר והכבוד"

ביאור בשפה ברורה הפותח את לב הלומה,
עם מקורות וביאורים על פי גדולי המפרשים

גדולי הצדיקים שליט"א מעידים:
ביאור נפלא כזה טרם בא לעולם

